

چهارشنبه ۳۰ آذر ۱۴۰۱

کد خبر: ۱۲۲۲۶ تاریخ خبر: شنبه ۲۱ خرداد ۱۴۰۱ - ۱۴:۲۵ نسخه چاپی

رأی شماره ۱۸۶ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع «بند ۱ بخشنامه ۱۴/۱۰ به شماره ۱۰۰۰/۹۷/۲۴۰۸. ۱۳۹۷/۳/۵ مدیرعامل سازمان تأمین اجتماعی با موضوع نحوه محاسبه حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی که براساس آن علی‌الاطلاق حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی اعم از اینکه انجام کار توسط راننده خود مالک صورت گیرد یا توسط راننده‌ای که تحت روابط کارگری و کارفرمایی مشغول به کار است، مشمول کسر حق بیمه براساس ضرایب مقطوع شده، ابطال شد.»

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/ ۲ / ۶ شماره دادنامه: ۱۸۶ شماره پرونده: ۹۹۰۳۳۱۳

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکی: آقای مرتضی آقازاده

موضوع شکایت و خواسته: ابطال بند ۱ بخشنامه ۱۴/۱۰ به شماره ۱۰۰۰/۹۷/۲۴۰۸. ۱۳۹۷/۳/۵ مدیرعامل سازمان تأمین اجتماعی با موضوع نحوه محاسبه حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی

گردش کار: شاکی به موجب دادخواست و لایحه تکمیلی ابطال بخشنامه ۱۴/۱۰ به شماره ۱۰۰۰/۹۷/۲۴۰۸. ۱۳۹۷/۳/۵ و بخشنامه ۱۴/۱۳ به شماره ۱۰۰۰/۹۸/۱۴۰۰۶. ۱۳۹۹/۱۱/۲۸ مدیرعامل سازمان تأمین اجتماعی را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده است که:

۱. بعد از تصویب قانون بیمه اجتماعی رانندگان مصوب ۱۳۷۹ و آیین‌نامه اجرایی موضوع تبصره ۶ قانون مذکور پیمانکاران حمل و نقل دارای راننده برون شهری از دایره شمول ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴ خارج گردیده‌اند. و بعد از تصویب قانون صدرالذکر کلیه رانندگان حمل و نقل برون شهری خود راسا مکلف به پرداخت حق بیمه خویش بر مبنای دستمزد مقطوع موضوع ماده ۳۵ قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴ می‌باشند. مضافا اینکه در قانون بیمه اجتماعی رانندگان تفکیکی مابین راننده برون شهری که بیمه شده خویش فرما می‌باشد و رانندگان شاغل در کارگاه‌های مشمول قانون کار و تأمین اجتماعی و یا در قالب قرارداد پیمانکاری وجود نداشته و در هر صورت شخص راننده خود راسا مسئول پرداخت حق بیمه خویش می‌باشد.

۲. دلیل تصویب قانون بیمه اجتماعی رانندگان مصوب ۱۳۷۹ ایجاد یک شیوه واحد جهت پرداخت حق بیمه رانندگان بوده و متن ماده واحده مذکور با قید عباراتی همچون «کلیه رانندگان بین شهری» و «رأسا مکلف به پرداخت حق بیمه هستند» نشان از شمولیت و حصری بودن حکم قانونگذار دارد. مضافا اینکه در بند (ب) ماده ۳ و ماده ۸ آیین‌نامه اجرایی تبصره ۶ قانون مذکور مشمولین قانون احصا گردیده‌اند. و حتی خود پیمانکار نیز حسب مبادرت به شغل رانندگی بین شهری از این قاعده مستثنی نمی‌باشد، لذا الزامات ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی از عهده رانندگان حمل و نقل بین شهری ساقط گردیده است. بنا به مراتب مذکور اقدام سازمان تأمین اجتماعی در صدور بخشنامه‌های معترض‌عنه مستند به ماده ۴۱ قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴ توجیه قانونی ندارد.

۳. اختیار سازمان در ماده ۴۱ قانون مذکور درخصوص کارهایی است نوع کار ایجاب می‌کند و نسبت به تعیین میزان حق بیمه آنها مطابق با مواد دیگر قانون تعیین تکلیف نشده است. حال آنکه قانونگذار در قانون بیمه اجتماعی رانندگان مصوب ۱۳۷۹ حکم ماده ۴۱ قانون مذکور را نسبت به رانندگان حمل و نقل برون شهری مرتفع نموده است.

۴. بخشنامه‌های معترض‌عنه با حکم مصرح در قانون بیمه اجتماعی رانندگان مبنی بر اخذ حق بیمه مطابق با ماده ۳۵ قانون تأمین اجتماعی و تبصره ۱ ماده ۴ قانون تأمین اجتماعی مغایر می‌باشد و اعمال این بخشنامه موجب اخذ حق بیمه مضاعف نسبت به یک کار انجام شده به نحو غیرقانونی می‌گردد.

۵. براساس رأی شماره ۵۸. ۱۳۷۶/۵/۲۵ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری قراردادهای تک نفره‌ای که کار توسط شخص پیمانکار انجام می‌گیرد از شمول تکلیف ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی مستثنی گردیده است، لذا چنانچه مطابق حکم مصرح در ماده واحده قانون بیمه اجتماعی رانندگان برون شهری رانندگان مذکور منحصرأ خویش‌فرما تلقی شوند، لذا این رانندگان کارگری در اختیار نداشته و مشمول حکم مواد ۳۸ و ۴۱ قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴ نمی‌باشند

۶. براساس بخشنامه‌های معترض‌عنه رانندگان شاغل در کارگاه‌های مشمول قانون کار و تأمین اجتماعی خارج از شمول قانون بیمه اجتماعی رانندگان مصوب ۱۳۷۹ دانسته شده‌اند و کارفرمایان ایشان مکلف به پرداخت حق بیمه آنها می‌باشند در حالی که براساس قانون بیمه اجتماعی رانندگان صراحتا اعلام گردیده رانندگان از زمان تصویب این قانون مشمول قانون تأمین اجتماعی گردیده و خود راسا مکلف به پرداخت حق بیمه می‌باشند، بنابراین انفکاک تکلیف مذکور از ذمه راننده و واگذاری آن به پیمانکار خارج از حدود اختیارات سازمان تأمین اجتماعی می‌باشد. ضمناً در بخشنامه‌های معترض‌عنه تفکیکی مابین رانندگان برون شهری و درون شهری نیز وجود ندارد.

۷. براساس بخشنامه‌های معترض‌عنه حق بیمه آن بخش از کارکرد مقاطعه‌کاران که توسط رانندگان در استخدام انجام می‌پذیرد وفق مصوب مورخ ۱۳۷۰/۱/۲۴ شورای عالی تأمین اجتماعی به میزان ۷ درصد محاسبه و مطالبه می‌گردد که براساس موارد مذکور این امر توجیه قانونی ندارد.

۸. رانندگان شاغل در پیمانکاری‌های حمل و نقل همان رانندگان وسائط حمل و نقل بین شهری هستند که بدون داشتن اسناد و مدارک مانند کارت هوشمند رانندگی وفق تبصره ۲ و ۳ قانون بیمه اجتماعی رانندگان امکان فعالیت نخواهند داشت، حال اگر رانندگان از حیث اجرای مقررات اشتغال مشمول قانون بیمه اجتماعی رانندگان و آیین‌نامه اجرایی آن باشند و از حیث پرداخت حق بیمه با وجود تاکید قانونگذار خارج از شمول قانون مذکور این امر جمع

نقیضین است که محال می‌باشد. از طرفی براساس تبصره ۲ قانون مذکور هرگونه صدور، تمدید و تجدید دفترچه کارکرد راننده مستلزم ارائه گواهی پرداخت حق بیمه به سازمان تأمین اجتماعی توسط وی خواهد بود.

۹- حکم مقرر در ماده واحده قانون بیمه اجتماعی رانندگان تمامی انواع حق بیمه مندرج در قانون تأمین اجتماعی از جمله ماده ۲۸ یا ماده ۳۸ یا ماده ۴۱ را شامل گردیده و حکم آن نسبت به تمامی مواد قانونی مذکور در خصوص رانندگان حمل و نقل بین شهری تسری دارد. حق بیمه مورد مطالبه در بخشنامه‌های معترض‌عنه با تعریف حق بیمه در بند ۶ ماده ۲ قانون تأمین اجتماعی نیز مطابقت ندارد و این حق بیمه به نحو مجهول در بخشنامه‌های معترض‌عنه تعریف گردیده است. "

متن بخشنامه مورد شکایت به شرح زیر است:

" بخشنامه ۱۴/۱۰ به شماره ۱۰۰۰/۹۷/۲۴۰۸ ـ ۱۳۹۷/۳/۵ با موضوع نحوه محاسبه حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی:

معاونین محترم

ادارات کل ستادی/دفاتر مستقل/ادارات کل استانها/شعبه .... .

در اجرای سیاست‌های کلان اقتصاد مقاومتی، بهبود فضای کسب و کار و نامگذاری سال ۹۷ به عنوان سال حمایت از کالای ایرانی و در راستای اصلاح مقررات مربوط به نحوه اجرای ماده ۴۱ قانون تأمین اجتماعی و با عنایت به تصویب پیشنهاد اصلاحی این سازمان درخصوص نحوه محاسبه حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی و ارائه به هنگام تعهدات قانونی به مشمولین در هیأت‌مدیره و هیأت امنای سازمان تأمین اجتماعی و صندوق‌های تابعه، نظربه اینکه به موجب بند چهار مصوبه هفتاد و هفتمین جلسه مورخ ۱۳۹۶/۱۰/۲۰ هیأت امناء مقررگردیده است:

«حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی که موضوع قرارداد توسط رانندگانی صورت می‌گیرد که رأساً براساس قانون بیمه‌های اجتماعی رانندگان حمل و نقل بار و مسافر (مصوب ۱۳۷۹) نسبت به پرداخت حق بیمه خویش اقدام می‌نمایند، معادل چهار درصد (۴%) ناخالص کارکرد به انضمام بیمه بیکاری متعلقه تعیین می‌گردد».

لذا در اجرای مصوبه مذکور، رعایت نکات ذیل الزامی است:

۱- حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی که موضوع قرارداد توسط رانندگانی صورت می‌گیرد که حق بیمه خود را طبق قانون بیمه‌های اجتماعی رانندگان حمل و نقل بار و مسافر مصوب ۱۳۷۹/۲/۱۸ رأساً پرداخت می نمایند، به میزان چهار درصد ناخالص کارکرد به اضافه بیمه بیکاری متعلقه (معادل هفت سی و ششم حق بیمه) می‌باشد.

تذکره: پرداخت حق بیمه توسط رانندگان خود مالک طبق بند ۱ به منزله ارسال لیست بوده و می‌بایست از مطالبه جریمه تاخیر تادیه یا عدم ارسال لیست از مقطعه‌کار خودداری گردد.

تذکره ۲: رانندگانی که در کارگاه‌ها و موسسات مشمول قانون تأمین اجتماعی اشتغال داشته و از کارفرما مزد و یا حقوق دریافت می‌نمایند خارج از شمول قانون بیمه‌های اجتماعی رانندگان بوده و کارفرمایان آنان مکلف می‌باشند طبق مواد ۲۸ و ۳۶ و با رعایت ماده ۳۹ قانون تأمین اجتماعی و آئین‌نامه اجرائی مربوطه، لیست و حق بیمه آنان را همانند سایر کارکنان خود کماکان به سازمان ارسال و پرداخت نمایند. ـ مدیرعامل سازمان تأمین اجتماعی "

در پاسخ به شکایت مذکور، مدیرکل امور حقوقی و قوانین سازمان تأمین اجتماعی به‌موجب لایحه شماره ۱۴۴۷۴/۱۴۰۰/۷۱۰۰ ـ ۱۴۰۰/۷/۱۸ به طور خلاصه توضیح داده است که:

"۱- وفق ماده ۴ قانون تأمین اجتماعی افرادی که به هر عنوان در مقابل دریافت مزد یا حقوق کار می‌کنند در زمره مشمولین قانون تأمین اجتماعی هستند. با توجه به ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی کلیه واگذارندگان مکلف می باشند در قراردادی که با پیمانکار منعقد می‌کنند، پیمانکاران را متعهد نمایند که کارکنان خود و کارکنان مقاطعه‌کاران فرعی را نزد سازمان بیمه نمایند. بنابراین در مقرر قانونی مذکور بابت هیچ نوع قراردادی استثناء در نظر گرفته نشده و مقاطعه کاران حمل مواد نفتی مکلف به پرداخت حق بیمه افراد شاغل در قرارداد می‌باشند. مضافاً اینکه به موجب دادنامه ۱۳۹۶/۱۰/۹ ـ ۲۱۹ هیأت تخصصی بیمه، کار و تأمین اجتماعی دیوان عدالت اداری، مشمول ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی بر قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی را مغایر قانون ندانسته و اقدامات سازمان را مورد تأیید قرار داده است. طبق ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی به منظور رعایت تکلیف ارسال لیست و پرداخت حق بیمه افراد شاغل در قرارداد از جانب پیمانکاران می‌باشد و طبق ماده قانونی مذکور واگذارندگان مکلف هستند، پرداخت ۵ درصد کل مبلغ قرارداد و آخرین قسط مقاطعه کار را منوط به اخذ مفصفا حساب از سازمان تأمین اجتماعی نمایند. بنابراین با عنایت به مراتب فوق رانندگانی که در کارگاه و موسسات مشمول قانون تأمین اجتماعی اشتغال داشته و از کارفرما مزد یا حقوق دریافت می‌نمایند خارج از شمول قانون بیمه‌های اجتماعی رانندگان بوده و کارفرمایان آنان مکلف می‌باشند طبق مواد ۳۸ و ۳۶ و با رعایت ماده ۳۹ قانون تأمین اجتماعی و آیین‌نامه اجرایی مربوطه لیست و حق بیمه آنان را همانند سایر کارکنان خود کماکان به سازمان ارسال و پرداخت نمایند. بنابراین ارسال لیست و پرداخت حق بیمه افراد شاغل در قرارداد در صورت رعایت مواد ۲، ۴، ۲۸، ۳۶ و ۳۹ قانون تأمین اجتماعی بر عهده و تکلیف مقاطعه‌کار می‌باشد که این موضوع در تذکر ذیل بند یک بخشنامه مذکور پیش‌بینی شده است. (موارد فوق عیناً در بند ۴۳ بخشنامه «تنقیح و تلخیص ضوابط بیمه‌ای مقاطعه‌کاران» قید شده است.) ضمناً لازم به ذکر است طبق بخشنامه شماره ۱۰۰۰/۹۹/۱۰۷۷۶ ـ ۱۳۹۹/۱۱/۱۲ سابق و تبصره ذیل بند ۴۳ بخشنامه شماره ۱۰۰۰/۹۹/۱۲۲۰۱ ـ ۱۳۹۹/۱۲/۲۰ با عنوان « تنقیح و تلخیص ضوابط بیمه‌ای مقاطعه‌کاران» قراردادهای منعقد فی مابین شرکت ملی پخش فرآورده‌های نفتی با رانندگان خود مالک (اشخاص حقیقی) که صرفاً شخص راننده به تنهایی و بدون استفاده از بیمه شده، مجری عملیات پیمان بوده و موضوع مورد تأیید کارفرما و احراز سازمان واقع و راننده رأساً بر اساس قانون بیمه‌های اجتماعی رانندگان حمل و نقل بار و مسافر مصوبه سال ۱۳۷۹ نسبت به پرداخت حق بیمه خود اقدام نموده باشد از شمول ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی خارج و اعمال ماده ۴۱ قانون تأمین اجتماعی (ضریب) معاف خواهد بود.

با عنایت به مراتب فوق و از آنجایی که بخشنامه معترض‌عنه با توجه به اختیارات حاصله از ماده ۴۱ قانون تأمین اجتماعی تنظیم گردیده و اقدامات سازمان تأمین اجتماعی مطابق با موازین قانونی بوده و ادعای شاکی بلادلیل می‌باشد و همچنین با توجه به اینکه شکایات متعددی با خواسته مطروحه قبلاً در هیأت عمومی دیوان عدالت اداری مطرح و در نهایت هیأت تخصصی کار، بیمه و تأمین اجتماعی طی دادنامه‌های شماره ۷۲ ـ ۱۳۹۵/۴/۲۶ و ۲۱۹ ـ ۱۳۹۶/۱۰/۹، اقدامات سازمان را مورد تأیید قرار داده است و اینکه مفاد نامه معترض‌عنه، قراردادهای حمل و نقل را در زمره قراردادهای پیمانکاری و مشمول ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی تلقی نموده مرجع مذکور نامه معترض‌عنه را مغایر با قانون ندانسته و حکم به رد شکایت مطروحه صادر نموده است. بنابراین موضوع از اعتبار قضیه محکوم بها برخوردار بوده و مطابق ماده ۸۵ قانون دیوان عدالت اداری موجبی جهت رسیدگی مجدد آن وجود ندارد. لذا از این حیث خواسته شاکی قابل رد می‌باشد تقاضای رسیدگی و رد شکایت مطروحه مورد استدعاست. "

در اجرای ماده ۸۴ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ پرونده به هیأت تخصصی کار، بیمه و تأمین اجتماعی دیوان عدالت اداری ارجاع می‌شود و هیأت مذکور صرفاً بند ۱ بخشنامه ۱۴/۱۰ به شماره ۱۰۰۰/۹۷/۲۴۰۸ ـ ۱۳۹۷/۳/۵ مدیرعامل سازمان تأمین اجتماعی را قابل ابطال تشخیص می‌دهد.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۲/۶ به ریاست معاون قضایی دیوان عدالت اداری در امور هیأت عمومی و با حضور معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

اولاً: براساس ماده واحده قانون بیمه اجتماعی رانندگان حمل و نقل بار و مسافر بین شهری مصوب سال ۱۳۷۹ و اصلاحی سال ۱۳۸۷ مقرر شده است که: «از تاریخ تصویب این قانون کلیه رانندگان وسایل نقلیه حمل و نقل بار و مسافر بین شهری و درون شهری مشمول قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴/۴/۳ قرار گرفته و مکلفند حق بیمه مقرر در این قانون را رأساً برمبنای درآمدی که همه ساله طبق ماده ۳۵ قانون مذکور تعیین می‌گردد، حداقل سه ماهه به سازمان مزبور پرداخت و از مزایای قانون تأمین اجتماعی برخوردار گردند.» ثانیاً: برمبنای ماده ۲ آیین‌نامه اجرایی قانون بیمه اجتماعی رانندگان حمل و نقل بار و مسافر بین شهری مصوب ۱۳۸۰/۳/۹ هیأت وزیران، «نرخ حق بیمه راننده مطابق ماده ۲۸ قانون تعیین می‌شود» و به موجب ماده ۴ آیین‌نامه مزبور نیز: «رانندگانی که براساس این آیین‌نامه بیمه شده‌اند، مکلفند شخصاً حق بیمه سهم بیمه‌شده و کارفرما مربوط به ماههای آتی را (حداقل حق بیمه سه ماه) که برمبنای دستمزد مقطوع تعیین می‌شود، حداکثر تا پایان ماه بعد از آخرین ماهی که حق بیمه مربوط قبلاً پرداخت شده است، به سازمان تأمین اجتماعی پرداخت نمایند. چنانچه حق بیمه مربوط به فاصله زمانی که راننده دارای دفترچه کار معتبر بوده است ظرف مهلت مقرر در این ماده پرداخت نگردد، اصل حق بیمه و خسارت تأخیر تأدیه (متفرعات) طبق ماده ۵۰ قانون از وی قابل وصول خواهد بود» و براساس ماده ۵ آیین‌نامه مزبور نیز صدور، تمدید یا تجدید دفترچه کار راندگی با اخذ تأییدیه پرداخت حق بیمه از سازمان تأمین اجتماعی توسط سازمان حمل و نقل و پایانه‌های کشور صورت می‌گیرد و مطابق ماده ۶ این آیین‌نامه، «شرکتها و مؤسسات حمل بار و مسافر بین شهری مکلفند از تحویل کالا یا مسافر به راننده فاقد دفترچه کار معتبر خودداری نمایند....».

همچنین براساس ماده ۸ آیین‌نامه فوق‌الاشعار، رانندگان مشمول قانون کار و تأمین اجتماعی به استثنای رانندگان مشمول قانون بیمه اجتماعی رانندگان و شاغلان و بازنشستگان وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی و وابسته به دولت و نیروهای نظامی و انتظامی که مشمول قانون خاص حمایتی هستند از شمول این آیین‌نامه مستثنی خواهند بود و در نتیجه رانندگانی که مالک وسیله نقلیه هستند و تحت روابط کارگری و کارفرمایی نیز مشغول به کار نیستند، حق بیمه خود را رأساً براساس مواد ۲۸ و ۳۵ قانون تأمین اجتماعی مصوب سال ۱۳۵۴ به سازمان مذکور پرداخت می‌نمایند و چنانچه علاوه بر حق بیمه مذکور، مبالغ دیگری را به سازمان تأمین اجتماعی بپردازند، این امر مصداق پرداخت حق بیمه مضاعف خواهد بود. ثالثاً: قراردادهای پیمانکاری منعقدہ مابین رانندگان خود مالک و کارفرمای پیمان از مصادیق قراردادهای پیمانی تک نفره بوده که براساس آرای متعدد هیأت عمومی دیوان عدالت اداری از جمله آرای شماره ۵۸ ـ ۱۳۷۶/۵/۲۵ و ۱۸۱۵ ـ ۱۳۹۳/۱۱/۶ این نوع قراردادها از شمول مفاد ماده ۳۸ قانون تأمین اجتماعی و پرداخت حق بیمه معاف خواهند بود. بنا به مراتب فوق، اطلاق بند ۱ بخشنامه ۱۴/۱۰ به شماره ۱۳۹۷/۳/۵ ـ ۱۰۰۰/۹۷/۲۴۰۸ با موضوع نحوه محاسبه حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی سازمان تأمین اجتماعی که براساس آن علی‌الاطلاق حق بیمه قراردادهای حمل و نقل مواد نفتی اعم از اینکه انجام کار توسط راننده خود مالک صورت گیرد یا توسط راننده‌ای که تحت روابط کارگری و کارفرمایی مشغول به کار است، مشمول کسر حق بیمه براساس ضرایب مقطوع شده، خلاف قانون و خارج از حدود اختیار است و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ ابطال می‌شود.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضایی دیوان عدالت اداری ـ مهدی دربین

اخبار آراء حقوقی دیوان عدالت اداری مجموعه اداری مجموعه اقتصادی سازمان تأمین اجتماعی	
حق بیمه بیمه	
فرستنده	ارسال یادداشت
<input type="text"/>	نظر بدهید
پست الکترونیک	
<input type="text"/>	کاراکترهای باقی مانده : (۱۰۰۰) حرف
کد امنیتی	ارسال
<input type="text"/>	

اخبار مرتبط

رأی وحدت رویه شماره ۷۸۴ هیأت عمومی دیوان عالی کشور

رأی وحدت رویه شماره ۸۰۷ هیات عمومی دیوان عالی کشور درخصوص لزوم رسیدگی به جرم تصرف عدوانی املاک و اراضی متعلق به اشخاص خصوصی به طور مستقیم در دادگاه کیفری ۲

رأی وحدت رویه شماره ۷۹۰ هیات عمومی دیوان عالی کشور با موضوع پرداخت دیه از بیت المال در مواردی که مرتکب صدمه عمدی مادون قتل شناسایی نشده باشد

رأی وحدت رویه شماره ۸۱۰ هیات عمومی دیوان عالی کشور با موضوع استرداد مبیع به بایع به علت اعمال حق فسخ ناشی از عدم پرداخت ثمن حتی در صورت انتقال مبیع

رأی وحدت رویه شماره ۸۰۶ هیأت عمومی دیوان عالی کشور درباره عدم مسؤولیت بیمه‌گر برای پرداخت خسارت بدنی به راننده مسبب حادثه فاقد گواهینامه راندگی

رأی شماره ۲۳۶۳ هیات عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع ابطال نامه شماره ۱۸/۵۱۸/۳۸۴-د/۲۰-۹/ ۱۳۹۲/ دبیر شورای آموزش پزشکی عمومی (وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی)

رأی وحدت رویه شماره ۸۵۴ هیأت عمومی دیوان عالی کشور درباره مسئولیت پزشک و پرستار در برابر جراحات ایجاد شده

رأی وحدت رویه شماره ۷۷۱ هیأت عمومی دیوان عالی کشور

موضوع: نحوه مطالبه خسارت حق الوکاله توسط ادارات دولتی در مواردی که محکوم له واقع می‌شوند

رأی شماره ۱۷۴۱ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع نحوه احراز جانبازی رزمندگان فاقد صورت سانه و مدارک بالینی توسط بنیاد شهید

رأی وحدت رویه شماره ۸۵۵ هیأت عمومی دیوان عالی کشور درباره مجاز بودن تعیین وجه التزام بیشتر از شاخص تورم رسمی

دسترسی سریع

تماس با ما

- تهران - خیابان حضرت ولی عصر(عجل الله تعالی فرجه الشریف) نرسیده به تقاطع خیابان جمهوری اسلامی(از جنوب به شمال) شماره ۱۱۵۸
- دورنگار : ۶۶۴۹۳۷۰۷
- رایانامه : DOTIC@IRIPO.IR

- سامانه رایانامه حقوقی
- لوح جامع قوانین و مقررات
- کتابخانه دیجیتالی قوانین و مقررات
- مجموعه‌های قوانین و مقررات
- فروشگاه مجازی محصولات

- اخبار قوانین
- اخبار مقررات
- اخبار آرای حقوقی
- اخبار طرحها
- اخبار لوایح

کلیه حقوق برای معاونت تدوین، تنقیح و انتشار قوانین و مقررات معاونت حقوقی ریاست جمهوری محفوظ است.